

УДК 681.518.54

Пододній А.Є., магістр спеціальності 073 Менеджмент**Науковий керівник: Сергієнко Е.О., к.держ.упр., доцент кафедри прикладної економіки, підприємництва та публічного управління***(Національний технічний університет «Дніпровська політехніка», м. Дніпро, Україна)*

УДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ КОМУНІКАЦІЙ В ОРГАНІЗАЦІЇ

Комунікації в публічному управлінні є ключовим елементом ефективного функціонування державних інститутів та забезпечення прозорості, відповідальності й залучення громадськості до управлінських процесів. У сучасних умовах постійної зміни інформаційного середовища, розвиток комунікацій стає важливим інструментом для підтримки зв'язків між органами влади, громадянами та іншими зацікавленими сторонами.

Публічне управління передбачає постійну взаємодію державних інституцій з різними соціальними групами, що є основою для прийняття обґрунтованих і справедливих рішень. Комунікації в цій сфері мають багатогранний характер і охоплюють такі аспекти, як передача інформації, залучення громадян до процесів прийняття рішень, зворотний зв'язок, публічні консультації, переговори та взаємодію між різними рівнями влади.

Значна увага питанням ефективних комунікацій у сфері публічного управління приділена у працях зарубіжних і вітчизняних дослідників, таких як Габріель Алмонд, Олександр Амосов, Микола Андрієв, Василь Бакуменко, Наталія Гавкалова, Святослав Ганущин, Ігор Грицяк, Тетяна Джига, Геннадій Дзяна, Карл Дойч, Віктор Дрешпак, Володимир Загорський, Володимир Князев, Євген Кривокора, Василь Куйбіда, Гарольд Лассуелл, Ніклас Луман, Георгій Почепцов, Сергій Соловійов, Юрген Хабермас, Ірина Шавкун, Вілбур Шрам та інших [2].

Комунікація — це багатогранне явище, тому існує багато різних підходів до його трактування, де увага зосереджується на різних аспектах цього процесу. У широкому розумінні комунікація — це взаємодія між суб'єктами через обмін повідомленнями. Цими суб'єктами можуть бути окремі люди, групи осіб, організації чи соціальні інститути, для яких комунікація є важливою частиною їхнього соціального життя [1, с.6].

Комунікативна діяльність у публічному управлінні — це багатогранний процес обміну інформацією, необхідний для виконання управлінських функцій і досягнення цілей. Вона забезпечується комунікативною підсистемою, що включає суб'єкти взаємодії (учасники комунікації), інформаційні зв'язки (шляхи передачі інформації), управлінські відносини (взаємодія суб'єктів між собою і з іншими організаціями) та процеси обміну інформацією [1, с.11].

Комунікативна підсистема публічного управління забезпечує відкритість, прозорість та ефективність у процесах прийняття рішень, сприяє зміцненню довіри громадськості до органів влади і підвищує їхню відповідальність перед суспільством.

До цієї підсистеми також входить інфраструктура, яка забезпечує створення, передачу, пошук та отримання управлінської інформації для ефективної взаємодії та впливу.

У комунікативній діяльності публічного управління виділяють також такі підсистеми: підсистема суб'єктів комунікації, технологічна підсистема, технічна підсистема та семіотична підсистема [1, с. 12].

Основні складові комунікативної підсистеми публічного управління включають соціальну, технологічну, технічну та семіотичну складові.

Соціальна складова охоплює учасників комунікації, які є джерелами та одержувачами інформації, визначаючи характеристики комунікативної діяльності.

Технологічна складова стосується методів створення, передачі, отримання та зберігання повідомлень.

Технічна складова охоплює системи та засоби для обробки інформації, а семіотична складова включає знаки та знакові системи, які формують контент і його носії.

Комунікативна підсистема виконує такі функції: забезпечення інформаційних обмінів, репрезентація та легітимація системи публічного управління, а також цілеспрямований управлінський вплив [1, с. 12].

До учасників комунікативного простору відносяться органи державного управління, місцеве самоврядування, ділові кола, громадські об'єднання, політичні партії, медіа та інші інформаційні організації.

Функції комунікативної підсистеми публічного управління можна поділити на внутрішні та зовнішні функції цієї підсистеми.

Внутрішні функції комунікативної підсистеми включають створення, використання та трансформацію інформаційно-комунікаційної структури і семіотичних систем, формування та підтримання комунікативних зв'язків, виробництво та зберігання значень і смислів, що забезпечує управлінську інформацію і створює "ідейно-смісловий каркас" системи публічного управління.

Зовнішні функції комунікативної підсистеми публічного управління спрямовані на вплив на навколишнє середовище через технічні та семіотичні засоби.

Основні функції комунікативної підсистеми публічного управління включають трансляційну, номінативну та функцію соціального управління.

Трансляційна функція здійснює обмін повідомленнями всередині та зовні організації через встановлені комунікативні зв'язки.

Номінативна функція відображає предмети, явища і процеси системи публічного управління через певні семіотичні елементи, встановлюючи зв'язки між ними та їхніми позначеннями.

Функція соціального управління використовує комунікативні засоби для організації та спрямування діяльності людей, а також для надання їй ціннісного контексту.

Отже, комунікації в публічному управлінні є критично важливими для забезпечення ефективності державних інститутів та сприяння прозорості, відповідальності і залучення громадськості. У сучасному динамічному інформаційному середовищі, їх розвиток стає ключовим елементом у підтримці зв'язків між владою, громадянами та іншими зацікавленими сторонами. Взаємодія державних інституцій з різними соціальними групами дозволяє приймати обґрунтовані рішення.

Список використаних джерел:

1. Комунікації в публічному управлінні : навч. посіб. / В. М. Дрешпак. – Д. : ДРІДУ НАДУ, 2015, 168 с.
2. Гавкалова Н. Л. Визначення ролі комунікацій в публічному управлінні / Н. Л. Гавкалова, Джаїн Прадіп Кумар // *Public Administration and Management: modern scientific discussions: Collective monograph.* – Riga, Latvia: Baltija Publishing, 2020. – P. 113-132.